

Втіха для душі або скільки ж людині треба

«Я дякую Богу за те, що так все організував у моєму житті і допомагає мені розвиватися,- сказав він вкінці. – Дякую своїм бабусі з дідусем, своїм батькам, своїм вчителям, усім людям, які причетні до того, що зі мною відбувається!»

А півтори години тому до нас вийшов юнак у елегантному сучасному костюмі. Хоча міг би й одягнутися простіше, адже спека. Аж ні! У нього інша, внутрішня потреба. Вийшов і відразу вклонився до людей. І не пафосно, а щиросердно. Це було видно. І зрозуміло. Бо голос був схвильований...

А ще напередодні, його найбільшим хвилюванням було: «Чи ж прийдуть люди?».

І ми (люди) прийшли. Думали, що йшли

підтримати, та як виявилось – насолодитися й мати втіху для душі.

З відчинених вікон концертної зали музичної школи на усю Шевченківську лунала музика, здебільшого класична. Одну з відеокамер, які були налаштовані для зйомки сцени, варто було б перенаправити на глядачів (дорослих, дітлахів, літніх людей: поодиноких чи родинами), щоб зафіксувати вирази облич, виблиски очей, невловимі посмішки і умиротворення. Легко, невимушено перебираючи пальці по клавіатурі, він, разом з своїм другом – акордеоном, творив і дарував музику. Вона була такої чистою й звучною, що ставала зрозуміла усім. Юнак допомагав їй стати такою. Його гра лилася в зал разом з образами – була жива й торкалася струн серця. В одному з рядів заплакала дитина, а потім замовкла аж до кінця концерту; десь задзвонив мобільний телефон (як правило, в таких випадках у присутніх прокидаються докори...), а тут - навіть не зреагували. А коли все скінчилося, після вдячності й найкращих побажань, виходили із зали мовчки (бо під враженнями), говорили тихо (ніби боялися порушити гармонію, яка з'явилася навколо в усьому). І тільки вже на вулиці дозволяли собі обмінятися враженнями, для яких, насправді, і слів не було, крім як «ого!» й «оце так було!». Люди мимоволі почали гуртуватися й додому поверталися групками. Ураз захотілося до родинного столу, до теплої задушевної розмови. Проте один таки черв'ячок свідомість гризнув: «Ех, чому ж я так не вмю!»

Не даремно кажуть: «Воспитывай отрока по пути его». Для цього юнака музика – сенс життя, його хліб і його повітря. І за майстерністю, яку він

продемонстрував, насправді лежить важкий щоденний труд, і не один рік. А реакція глядачів у той день ще раз підтвердила давно відоме: кожна людина в житті повинна займатися СВОЄЮ справою.

Для довідки: 28 червня 2010 року в приміщенні дитячої музичної школи відбувся концерт Бондаря Сергія, випускника Київської музичної академії ім. П.І.Чайковського. У програмі прозвучали твори світової класики, варіації на народні теми. Сергій – випускник нашої музичної школи та Тарашанської районної гімназії «Ерудит».

Лариса Скаба